

[Hougaard.]

skal bruges noget, der kaldes differentieret undervisning. Det er, som det vil være kendt, en undervisningsform, der tilrettelægger undervisningen på den måde, at børnene i samme klasse deles i forskellige grupper og undervises i forskellige fag, måske endda i samme lokale. Det har i alle de år, jeg kan huske tilbage, været brugt i de 2-klassede, 3-klassede og 4-klassede landsbyskoler, hvor det simpelt hen har været en nødvendighed, fordi i disse skoler går børn i forskellige aldersklasser sammen. Der kan være klasser med 4 aldersklasser i samme lokale, og derfor har landsbylærerne været nødt til, når der skulle arbejdes i en sådan skoleklasse, at dele børnene op i hold og sætte hvert hold i arbejde. Det har været en kunst, og mange landsbylærere har netop været kunstnere på dette felt. For folk, der står udenfor, ser det jo ret umuligt ud, og man hører ofte denne udtalelse: det kan da ikke lade sig gøre at undervise ordentligt på den måde! Det er nu ikke rigtigt.

Det, der har været landsbyskolens vanskelighed, er ikke arbejdsformen, men mangelen på tid. Indtil 1937-loven blev gennemført — og den er som bekendt endnu ikke gennemført i praksis alle steder — var der mange landsbyskoler, der kun havde 18 timer ugentlig til rådighed for hver klasse; det var minimumskravet i 1814. Det er klart, at det måtte gå ud over arbejdet, idet mange fag, som man havde i byskolen, ikke kunne få deres plads i landsbyskolen. Derimod er det vist en kendsgerning, at i de fag, hvor landsbyskolen har samme timetal som byskolen, f. eks. dansk og regning, har der ikke været grund til at sige, at landsbyskolens undervisning har været ringere end byskolens.

Uden for landsbyskolerne har den form for undervisning, jeg her har omtalt, gruppeundervisningen, kun været brugt meget få steder. Det har et par årsager. For det første anser man klasseundervisning for at være mest effektiv, for det andet mener mange lærere, at de ikke magter gruppeundervisning. Det viser sig, at man på seminarierne ikke giver nogen særlig omfattende information i gruppeundervisning. Jeg tror endda, man kan sige, at den væsentlig indskrænker sig til de 14 dage,

seminarieeleverne skal tilbringe i en landsbyskole, og hvor de altså får lov til at se, hvordan denne undervisning foregår; nogen egentlig information er det jo ikke.

Nu bliver der altså virkelig brug for denne differentierede undervisning, gruppeundervisning, da den ifølge loven skal anvendes i 6. og 7. klasse i den udelte skole, og jeg vil derfor spørge den højtærede undervisningsminister, om der ikke er mulighed for, at man på seminarierne kan lægge mere vægt på information heri.

Sagen er jo den, at gruppeundervisningen har stor værdi, også ud over selve kundskabsmeddelelsen og dygtiggørelsen. Når børn skal arbejde sammen i grupper, kan man i højere grad gennem denne undervisningsform end gennem nogen anden appellere til deres selvvirksomhed, men det vigtigste er dog, at man lærer dem samarbejds kunst. For en gruppe, der arbejder sammen, er det ikke den enkeltes præstation, der er målet; målet for disse 5-6 børn — eller hvor mange det nu kan være — er i fællesskab at gøre et godt arbejde. Hver enkelt af dem vil på sin plads gøre sit bedste, ikke for sin egen skyld, men for at han sammen med sine kammerater kan præstere noget godt. De vokser op med og lever sig ind i den tankegang, at det ikke hedder jeg, men vi; det er naturligvis et spørgsmål om livssyn og om, hvilken mentalitet man hylder. Jeg ved såre vel, at der er dem, der mener, at det vigtigste her i verden er at lære at klare sig selv, og derfra er der ikke mange skridt til, at man blot skal være sig selv nok. Men for mig at se er det nu samarbejde, sammenhold, fælles løsning af de mange opgaver, der giver styrke. Det skulle ikke være vanskeligt at forstå for os, der lever i et land, hvor netop andelsselskaber, kooperation, brugsforeninger, fælles indkøbsforeninger og mange andre fællesforetagender i praksis har vist, hvad samarbejde og sammenhold betyder, og hvor landbrugets og arbejderklassens fremgang har bygget netop på denne tanke. Jeg tror ikke, vi skal opgive den; jeg tror tværtimod, det var godt, om vi fremover kunne styrke den, og det ville derfor være en fordel, om den ny skolelov også gav skolen mulighed for at være med til at lære barnet at leve som menneske blandt mennesker.